

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **M. M.**
zastoupený Mgr. Zdeňkem Borkovcem, advokátem LexPro advokátní
kancelář
se sídlem 17. listopadu 258, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2022, č. j. OAM-1065/ZA-
ZA11-ZA17- 2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou pro jeho nezákonnost a věcnou nesprávnost. Trvá na tom, že mu měla být v České republice (dále také jen „ČR“) udělena mezinárodní ochrana z důvodu jím uváděné obavy o život související s jeho kurdskou národností, protože nemá důvěru v turecký státní aparát, který by jej měl ochránit před jeho dvěma bývalými kamarády, kteří ho dnes vydírají, požadují po něm peníze a vyhrožují mu násilím. Uvedenou záležitost nemůže řešit oficiální cestou, neboť Turecko neposkytuje občanům kurdské národnosti stejnou ochranu jako občanům turecké národnosti.
3. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že jde čistě o soukromou záležitost mezi ním a jeho dvěma bývalými kamarády a že má možnost se obrátit na turecké státní orgány, které by mu dostatečnou bezpečnost zajistily. Je přesvědčen, že právě z důvodu jeho národnosti tomu bude spíše naopak a že jako oběť nebude turecké úřady příliš zajímat. Uvedl, že již ve správním řízení uváděl, že je sympatizantem opoziční strany HDP, která hájí postavení Kurdů v Turecku, a není tak vyloučeno, že tamní policejní orgány a justice nebudou v jeho záležitostech rozhodovat nestranně.
4. Žalobce je také přesvědčen o tom, že jím v Turecku spáchaný trestný čin je již dle tureckých zákonů promlčen a jeho trestní stíhání by mělo být zastaveno. I v tomto směru však má opět pochybnosti o nestrannosti příslušných tureckých státních a justičních orgánů, a to vzhledem k jeho národnosti a politickému smýšlení, které je v rozporu s politikou současné vládnoucí strany.
5. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí. Odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel především z jeho výpovědí a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, které si opatřil v průběhu správního řízení. Neshledal v případě žalobce důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
7. Uvedl, že samotný žalobce se ke své trestné činnosti doznal, potvrdil, že ke rvačce v restauraci skutečně došlo a přítomného muže několikrát udeřil. Žalovaný proto nespatřuje žádný důvod, proč by měl být žalobce v zemi původu případně nespravedlivě odsouzen z politického důvodu či příslušnosti ke kurdské národnostní menšině. O tom, zda je spáchaný trestný čin již promlčen či nikoli může rozhodnout pouze příslušný orgán země původu (pravděpodobně tamní místní soud), tuto okolnost nemůže ze své pozice posuzovat žalovaný. Dále poukázal na to, že v Turecké republice byl žalobce pouze sympatizantem strany HDP, veřejně se politického života nezúčastňoval, žádné politické aktivity nevyvíjel.
8. V souvislosti s vydíráním bývalými přáteli se žalobce ani nepokusil obrátit na příslušné orgány činné v trestním řízení a zemi původu opustil, nadto ze strany státních orgánů z národnostních či politických důvodů žádné problémy neměl, proto nemůže nyní tvrdit, že by mu odmítly pomoc poskytnout. S odkazem na závěr pohovoru, v němž žalobce vypověděl, že se na místní policejní orgány nemohl obrátit s žádostí o pomoc, neboť tato

po jeho osobě pátrala, je dle žalovaného zřejmé, že tato obava nevyplývala z národnostních či politických důvodů na straně žalobce.

9. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.

A. Skutkový stav věci

11. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
12. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 12. 2021, doplněné dne 4. 1. 2022 a v rámci pohovoru provedeného stejného dne žalobce uvedl, že má kurdskou národnost, vyznává islám, je sympatizantem politické strany HDP. Je ženatý, má tři děti. Z vlasti vycestoval dne 11. 11. 2021 v kamionu na základě předchozí domluvy s převaděčem. Na území ČR vstoupil dne 15. 11. 2021. Uvedl, že je zdrav, s ničím se neléčí. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že před patnácti lety se zapletl do rvačky s dalšími dvěma kamarády, kteří byli pro potyčku uvězněni. Žalobce se schovával, vyhýbal se soudu a vězení se vyhnul. Poté co byli dotyční dva muži z vězení propuštěni (asi před osmi měsíci), našli si žalobce a začali mu vyhrožovat a finančně ho vydírat za to, že byli ve vězení, zatímco žalobce nikoli. Báł se jich, a proto před nimi utekl do zahraničí. Jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu nemá.
13. V průběhu pohovoru žalobce rozvedl, že cílovou zemi neměl vybranou, bylo mu jedno, kam dorazí. Za nelegální příjezd do ČR mu bylo uloženo správní vyhoštění na dva roky, policie ČR lustrací zjistila, že je na něho vydán mezinárodní zatykač. Zopakoval, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli incidentu, ke kterému došlo před patnácti lety. V roce 2007 se v hospodě při sledování fotbalu zapletl do rvačky. Věc se řešila u soudu, žalobce a jeho dva bývalí kamarádi byli obviněni z napadení a krádeže mobilu. Dotyční dva kamarádi byli odsouzeni ke třem letům vězení, trest vykonali v letech 2007 až 2011. Žalobce se soudním jednáním vyhýbal, jeho právní zástupce mu řekl, že jeho účast na všech jednáních není nutná. K dotazu žalovaného žalobce uvedl, že v jeho případě soud rozhodl o jeho zadržení (asi tři měsíce po předmětné rvačce), délka vazby měla být určena poté, co proběhne jednání v jeho přítomnosti. K soudu se však nedostavil, nechtěl být vězněn, měl rodinu, malé děti, potřeboval vydělávat peníze. V letech 2007-2021 ve vlasti pracoval nelegálně (přesouval se mezi velkými městy), vyhýbal se policii, ignoroval soudní obsílky. Dále uvedl, že s dotyčnými kamarády se 13 let neviděl. V březnu 2021 však zjistili, kde žalobce bydlí a začali ho finančně vydírat kvůli tomu, že žalobce na rozdíl od nich unikl vězení. Věc vyřešil tím, že před nimi odjel z Turecka. Na žádné státní orgány s žádostí o pomoc se neobrátil, protože věděl, že po něm roky pátrá policie. Jedinou možností bylo odjet ze země. Žádné jiné potíže v Turecku neměl. Do Turecka by se vrátil jen v případě změny režimu, a pokud by již nežili kamarádi, kteří po něm chtěli peníze a vyhrožovali mu.
14. Při posouzení předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný vycházel z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení

ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice. Konkrétně vycházel ze Zprávy organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE)- turecký policejní sbor, únor 2022; Informace justiční akademie Turecké republiky – turecký soudní systém (struktura), březen 2022; Informace OAMP, Turecko – aktuální situace ve vězeňství, březen 2022; Informace OAMP, Turecko – politická a bezpečnostní situace v zemi, květen 2021; Informace MZV ČR, čj. 103966-6/2022-LPTP, dotazy na vyšetřování turecké policie; Informace mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Turecko – Přehled situace v Turecku, březen 2021. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 19. 4. 2022 dána žalobci možnost se s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí. Této možnosti žalobce využil, doplnil, že kdo v Turecku nepodporuje politickou stranu AKP, čelí různým omezením. Neučinil žádné návrhy na doplnění dokazování.

B. Právní úprava a právní závěry

15. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
16. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
18. Po provedeném přezkumném řízení krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dospět k závěru, že ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv

a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl v zemi svého původu azylově relevantním způsobem pronásledován (§ 2 odst. 4 zákona o azylu). Žalobce uvedl, že není členem žádné politické strany, sympatizuje s opoziční politickou stranou HDP. V souvislosti s tím však o žádných svých aktivitách či potížích ve vlasti se státními orgány, které by bylo možné vyhodnotit jako pronásledování, nehovořil. Důvody svého odchodu z Turecka s politickými motivy rovněž nespojoval. Aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobce nedopadá.

19. Krajský soud rovněž neshledal, že by žalobce mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Z předestřené azylové příběhy žalobce vyplývá, že se ve vlasti vyhýbal trestu z roku 2007 v souvislosti s hospodskou rvačkou, za kterou byli její další dva účastníci odsouzeni k trestu odnětí svobody na tři roky, který si odpykali. Žalobce vypověděl, že se s nimi 13 let neviděl a až v roce 2021, když zjistili, kde bydlí, se mu chtěli pomstít. Motivem jednání těchto soukromých osob však nebyly důvody azylově relevantní (rasa, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů), nýbrž důvody čistě osobní - snaha o pomstu za to, že žalobce na rozdíl od nich unikl trestu. Důvodem odchodu žalobce z vlasti pak byla obava z postihu (vydírání) ze strany těchto soukromých osob, což také výslovně potvrdil. Skutečnost, že je Kurd nebo že je sympatizantem strany HDP v tom nehrála žádnou roli, resp. žalobce o této obavě v souvislosti se svým odchodem z vlasti vůbec nehovořil. Žalobce se proti jednání svých bývalých kamarádů (soukromých osob), které navíc nelze považovat za azylově relevantní pronásledování z důvodu absence zákonných znaků pronásledování dle výše citovaných ustanovení, neobrátil s žádostí o pomoc na turecké vnitrostátní orgány. Z jeho výpovědi je zřejmé, že kontaktu s policií se naopak vyhýbal z důvodu obavy svého vlastního uvěznění kvůli výše uvedené rvačce. K popsání jednání žalobce soud konstatuje, že mezinárodní ochranu nelze chápat jako prostředek k ochraně před vyhýbáním se spravedlnosti za činy spáchané a vyšetřované (policií, soudy) v zemi původu. Ze zpráv o zemi původu (viz Zpráva organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE)- turecký policejní sbor, únor 2022; Informace justiční akademie Turecké republiky – turecký soudní systém (struktura), březen 2022; Informace OAMP, Turecko – aktuální situace ve vězeňství, březen 2022; MZV ČR, čj. 103966-6/2022-LPTP, dotazy na vyšetřování turecké policie) vyplývá možnost občanů obrátit se s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány. Krajskému soudu nepřísluší posuzovat, zda se žalobce v roce 2007 dopustil/nedopustil v zemi svého původu trestného činu ani to, zda je uvedený čin nyní již promlčen (jak polemizuje v žalobě). Podle Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků (doplněné vydání, Ženeva, leden 1992 vydané UNHCR) je třeba rozlišovat mezi pronásledováním a potrestáním za trestný čin podle obecného práva. Osoby prchající před trestním stíháním za takový trestný čin nejsou za normálních okolností uprchlíky. Je třeba připomenout, že uprchlík je obětí nebo potenciální obětí bezpráví a ne osobou prchající před zákonem. Proto obavu z možného uvěznění nelze svou podstatou považovat za pronásledování a nelze ji podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu, tak jak jsou taxativně vymezeny v ustanovení § 12 zákona o azylu.
20. K obecné poznámce žalobce uvedené v žalobě, že „z pozice občana kurdské národnosti nemá důvěru v turecký státní aparát“, krajský soud již pouze obiter dictum odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce pronásledování kurdské

menšiny v Turecku. Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54 poukázal na to, „že v poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, ze dne 7. 11. 2019, 2 Azs 75/2019-46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23. Již dříve uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28). Dále taktéž naznačil, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46).“ Krajský soud v nyní posuzovaném případě neshledal žádnou specifickou okolnost, pro kterou by se měl od výše citované judikatury odchýlit. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

21. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a dle § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 zákona o azylu. Žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu ničeho nenamítal.
22. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
23. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností

dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003- 48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“ Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se od této judikatury odklonil.

24. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
25. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu „se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
26. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona „se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
27. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je pak upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny.
28. Proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného v části neudělení žalobce žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil.
29. Krajský soud proto obecně uvádí (kvalita žaloby předurčuje reakci soudu na žalobní námitky, přičemž v žalobě žalobce pouze uvedl že „*napadá rozhodnutí v plném rozsahu*“), že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

30. Krajský soud konstatuje, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť z podkladových zpráv vyplývá, že Turecko je vedeno jako země, která v roce 2004 zrušila trest smrti za veškeré trestné činy.
31. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal i s otázkou neexistence hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání s odkazem na výklad těchto pojmů (ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech) Evropským soudem pro lidská práva (viz strana 5 a 6 napadeného rozhodnutí). Žalovaný s odkazem na podkladové informace o zemi původu hodnotil situaci žalobce po návratu do Turecka ohledně možnosti jeho zadržení tureckou policií či povinnost vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody v souvislosti s rvačkou z roku 2007. Zabýval se i podmínkami výkonu trestu odnětí svobody a nezastírá, že jsou tvrdší, než je tomu ve státech EU. Nelze z toho však bez dalšího dovozovat, že by každá osoba, která má v Turecku vykonat trestu odnětí svobody byla bez dalšího vystavena mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení. Ostatně žalobce ani žádnou takovou námitku nevznísl.
32. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že v Turecku neprobíhá takový mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žaloba v tomto směru neuvádí žádné konkrétní skutečnosti.
33. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
34. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 odst. 3, 4 a § 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však nevznikly nad rámec

jeho úřední činnosti žádné náklady řízení, a žalovaný ani náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 8. září 2022

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně